

Rossa—Novák—Polner:
Boszorkányok, varázslatok.
A táncjáték bemutatója a
Dóm téren, este fél 9-kor.
A művelődésmélti nyá-
ri egyetem előadásai a
Szegedi Biológiai Központ-
ban.
A harmadik szegedi tábla-

kép-festészeti biennálé a
Képtárban és az Ifjúsági
Házban, augusztus 20-ig.

Wieber Mariann jelmez-
tervező művész kiállítása a
Bartók Béla Művelődési
Központban, augusztus 20-
ig.

Papp György grafikus-
művész tűzzománcái a Pa-
letta Galériában, augusztus
20-ig.

Gubcsi Attila festőmű-
vész kiállítása az ifjúsá-
gi házban, augusztus 31-
ig.

A Móra Ferenc Múzeum
állandó kiállításai: Csong-
rád megyei parasztbútorok
és népviseletek; Lucs-
képgyűjtemény; Móra-em-

lékszoba; A Fekete-ház-
ban: Vihart aratva —
Csongrád megye munkás-
ságának élete és harcai
1867—1945; Buday György
élete és munkássága; Ma-
gyar katonai egyenruhák;
a Vármúzeumban: Szeged
múltja, jelene, jövője; a
Kass Galériában: Bélye-
gek, bélyegtervek, mini-
és maxikönyvek Kass Já-
nos műhelyéből.

Nemzeti Történeti Em-
lékpark (Ópusztaszer).

Ifj. Lele József néprajzi
gyűjteménye (Tápe).

Kenderfonó gyártörténeti
kiállítás (Rigó utca 5—7.).

Paprikamúzeum (Szent-
mihálytelek).

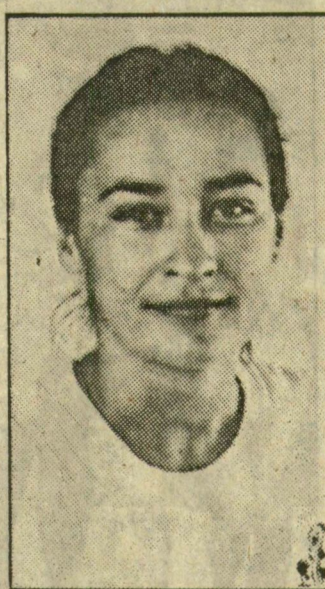
„Feladat van, könnyű vagy nehéz”

Ráckevei Anna
biciklin, hátizsákkal

Valami szépet szerettem volna írni róla. Ahhoz foghatót, amellyel ő ajándékozott meg, ismeretlenül, nemrég Gyulán. Háy Gyula Mohács című darabjának Mária királynéjaként, vagy amilyen szép a szegedi „neve” ezen a héten a szabad-
térin: Harmatszédő. Vagy akárcsak mint a sajátja: Ráckevei Anna.

Sejtettem, figyelmeztettek, nem lesz könnyű dolgom, „nem az a nyilatkozó típus”, akiből ömlene a szó. Mitagadás...

Színész, s nem szeret beszélni? Gyanakvó a magamfajta: mondanivalója sovánka lenne tán? Esetleg elszajkózta volna elégszer, amit róla tudni illik? Ráckevei Anna két éve végzett csupán. Utóbbira tehát alig ha telt eddig kurta, ám merész, felfelé törő pályáján. A főiskola harmadik osztályától kezdve szerepel rendszeresen. Szirtes Tamás tanítványaként a Madách Színházba került, s maradt színésznőként is a Jutalom-játék, a Béla király, a Salemi boszorkányok szerepeiben. (Nincs kis vagy nagy szerep — mondja — feladat van, könnyű vagy nehéz.) Ragyogó, emlékeztető a Ke-an Anna Dambyjeként, meg a Szeget szeggel című Shakespeare-drámában, de iga-

Maár Gyulával; Eviani küldetés Ruttkai Évával, akinek ez utolsó filmje volt. Kósa Ferenc alkotása A másik ember, s a legújabb Sára Sándor készülő mozidarabja. A Dóm téren pedig Bubik István karján hajladoz, táncol s énekel magától értetődő, szívenütő tehetséggel. Mindössze annyit fűz hozzá: rég mozgott ilyen sokat... („Mindehhez jól kell értenie a színésznek. Ez nem plusz — egyszerűen követelmény. Az a baj, ha valamire nem képes...”)

Furcsállom bizony, mikor elárulja búcsúzófelben: három esztendőig stúdiósként próbálkozott, nem vették fel a főiskolára. („Istenem, háromszor nem voltam jó... Amikor öt perc alatt döntik el, alkalmas-e az illető vagy sem. — előfordul... Roszszabb fordítva: ha valaki a felvételin megnyerő, mégsem tehetséges.”) Megjegyzem, nem szeret a színházról, magáról, alakításairól beszélni, ezt csinálni kell, nem pedig magyarázni.

Ha látnak a városban egy biciklis lányt, piros hátizsákkal, hosszú barna varkocsal, úgy tudják, nem más ő: Harmatszédő Anna, átruhában...

Varju Erika

Ma: bemutató a szabadtérin

Boszorkányok, varázslatok

Az idei szezon második bemutatójaként különleges, „szegedi” produkciót látunk: a Boszorkányok, varázslatok című kétrészes táncjáték táncái, versei, zenéi tudniillik a dél-alföldi, Szeged-környéki hagyományra épülnek. Rossa László zeneszerző is felhasználta ennek a néprajzi tájnak (és Erdélynek) a dal- és dallamkincsét, Polner Zoltán szegedi költő húszesztendő gyűjtőmunka anyagának, babonáinak és varázslatoknak ihletésére írt verseket, Novák Ferenc — és koreográfusársai: Diószegi László, Foltin Jolán, Stoller Antal, Szögi Csaba — dél-alföldi táncokat is fel-

dolgoztak. A táncjáték szereplői a nemzetközi szak-szervezeti néptáncfesztivál kilenc országából érkezett táncosai, és a fesztiválon ugyancsak részt vett négy magyar együttes — köztük a Délép Napsugár — tagjai, mintegy 500 táncos. Közreműködik két zenei együttes, a Hegedős és a Kamarás zenekar. A fesztivál idei gálaestjének három színészfőszereplője: Ráckevei Anna (Harmatszédő Anna), Bubik István (Ördögűző István) és Juhász Róza (Boszorkány). A díszleteket Fehér Miklós, a jelmezeket Zsuzsa tervezte, játékmester: Bor József rendező, a Kisfaludy

Színház igazgatója. Rendező-koreográfus: Novák Ferenc.

A fesztiválgálának, a Boszorkányok, varázslatok című táncjátéknak még egy előadása lesz, szombaton. Azzal zárul az idei nemzetközi néptáncfesztivál: Még a gálaműsor bemutatója előtt, ma délután 3 órakor, a Nemzeti nap elnevezésű programban utcai előadásokon lépnek fel a külföldi együttesek — a múzeumnál és a Dugonics téren. Ez utóbbi helyszínen, és szombaton délután 4-kor a múzeumnál bemutatkozik a Szegeden vendégeskedő nizzai néptáncgyűjtés is.

A zene nem áll meg...

Bubik István, két tánclépés között

Hiába reggeli még az óra, ájult a forróság itt Felsővároson a lila iskola udvarán is. Egy rövid nadragos fiatal ember okit nagy bőszen egy másikat a betonon. Amint közelebből szemügyre vehetem őket, hihető-e vagy sem, meg kell látni, hogy az okított bizony maga Bubik István, a pesti Nemzeti Színházból, az okító meg, tán a rövid nadragot ellensúlyozandó, nagy fekete kalap található, tán azért is, hogy néptáncos mivolta s ekképpen profizmusa jobban előtűnjék.

Bubik igyekvőn fordul kettőt, lépeget erre-arra, pár szót beszél az oktatóhoz, az hasonló lakonikussággal válaszol, aztán újrakezdik. Így megy ez vagy tizszer egymás után. Közben az udvaron zajlik a forgalom, jönnek, mennek, odabentről, a teremből mindenféle kollektív zajok küszknek kifelé. Mikor Bubik István végre leülhet mellém a padra, fejéről, egész testéről sugaras ívben záporoznak szét a veritékcseppek.

— Pár hónapja Budapesten még arról beszélgethettünk, mikor és hogyan is merítkezhetett meg eddig Bubik István a néptáncban. Most itt látható a „merülés” kellős közepén. Hogyan fest a dolog a gyakorlatban?

— Hát, így... Az az igazság, hogy a szívemben évek óta melengetem én a néptáncot, csak a lábamba nem ment át igazán eddig. Most viszont nagyon remélem, hogy igen... Sőt: érzem is... Vannak nehézségek, minek tagadjam: először vesszük át a teljes koreográfiát a helyszínen, nagyon-nagyon kevés a rendelkezésünkre álló idő, így a tempó rendkívül feszített, rengeteg a próba.

— Az előbb itt az udvaron azért annyit beszéltem, hogy nagyon nagy gond...

— Ahogy vesszük. Remélhetőleg minél többet sikerül

elsajátítanunk a közös táncokból, de őszintén szólva, ezek nekem így hirtelen igen komoly nehézségi fokot jelentenek. Igaz, a fináléban lévő dél-alföldi lassút és frisset teljes egészében mi ropjuk majd, s az elején is van Ráckevei Annával egy forgatósunk. Most minden esetre tényleg a kellős közepében vagyok...

— Ördögűző Istvánt alakítja. Nem szokatlan az ilyesféle főszerep?

— A figura önmagában még rendben lenne: nekem véle, benne az az egyedüli dolgom, hogy a lehető legnagyobb szenvedelemmel, s a tölem telhető legkomolyabb igyekezettel előírás szerint keressem a páromat, a lányt. Ugyanakkor egészen másfajta követelményeknek kell a megformálás technikai részleteiben megfelelnem, s noha a téma, az alak ismerős, de gyakran a tanc és az ének nyelven kell megfogalmaznom az örökkévalót: az egymásra nehezen, különféle akadályok után ta-

láló szerelmespár sorsát, benne a férfi szerepét.

— Ha jól értem, döntő mértékben mégiscsak táncolva „keresgél” majd. Menynyire tart ettől a színpadon?

— Tény, hogy elég gyorsan kell követni a mozgásokat, és bizony nem könnyű memorizálni a lépéseket, figurák egymásutánját. És ami a leginkább elképesztő, hogy közben a zene persze nem áll meg! Partneremnek, Ráckevei Annának könnyebb a dolga: jóval ügyesebb nálam, kilenc évig balettozott... Viszont itt is a férfi a kezdeményező, én forgatom őt, — és így nem hibázhatok. Erről egy másodpercig sem szabad megfeledkez-nem.

— Kicsit szokatlan, újszerű az idei néptáncgála. Milyennek látja az előadás esélyeit?

— Izgalmas lesz. Nem is akármennyire. Egészen más-ként dramatizált, mint a megszokott gálaműsorok. Ahogyan elnézem, csöppet sem lesz unalmas, roppant érdekes dolgok várhatók, nemcsak „táncolgatás”. Ja, és közben a zene sem áll meg...

D. L.

Fiatalok Amiens-ből

A szegedi Ságvári gimnázium az UNESCO segítségével csereakciót bonyolít le a francia Amiens városának egyik gimnáziumával. A ságváristák két hetet töltöttek Franciaországban, majd 12 ottani gimnazistával tértek haza. A szegediek hagyományosan jó kapcsolatot építettek ki a franciákkal, elsősorban a nyelvtanulás, az idegen kultúra megismerése és a barátkozás érdekében.

Az Amiens-ből érkezettek az ottani kommunista ifjúsági szövetség tagjai. Some megyében ötezer ifjúkommunista dolgozik, akik

Juhász Róza: őszinte, lendületes gyöngédség. Tehet-séges színművész, mondják róla mindenütt, de már ennél is fénylőbb jelzőt érdemel. A különféle szerepekben megnyilvánuló hajlékonyságát a szegedi közönség is megcsodálhatta, és a hét végén bemutatandó táncjáték — hosszú idő után — az újratalálkozást ígéri. A művésznő lesz a Boszorkányok, varázslatok című produkció címszereplője, már amennyiben többféle boszorkányosságot és varázslatot fog bemutatni a dóm színpadán.

A továbbiakban az övé a szó. Megkértem, legyen számunkra fogalommagyarázat, ekként nyiljon meg az olvasó előtt.

— Ontudat. „A főiskolán tizen végeztünk, erős öntudat tartotta össze az osztályunkat. Másodév végétől a közösség összetartó ereje olyan burkot vont körénk, melyben erősnek, tehetségesnek és szépek gondolhattuk magunkat. Mondhatom azt, hogy közös világnézetünk is volt, mégpedig a munka és egymás szeretete. A főiskola után megszűnt ez a burk, helyébe lépett a hiány. Ma már bizonytalanabb vagyok, sőt néha egészen két-

sébe esett. De ha összejön valamelyik színházban egy jó csoport, az mindig képes arra, hogy öntudatot, önbizalmat kölcsönözzön az embernek.”

Szerep. „Úgy dolgozom, hogy előbb a darabot olvasom, és utána a szerepet. Először mindig az érzelmi kapcsolatot keresem, és utána az értelmi viszonyokat. Tudom, hogy meg lehet és meg is kell tanulni, hogyan lehet a lényeges momentumokra koncentrálni a szerep

tanulása közben. Mindig eljő az a pillanat, amikor az értelem elkezd követelni a magáét. Ezt a percet kellene tudatosabban fogadni, ugyanis ilyenkor minden megkérdőjeleződik bennem. Es hiába tudom, hogy ezek egyszerűen elhelyezett kérdőjelek... ilyenkor, persze, örjögök.”

Sokféleség. „Ha végzek valamilyen munkát, akkor kizárólag arra figyelek, de mindenképpen szükségem van a sokféleségre.”

Tehetség. „Azt hiszem, ez olyan dolog, hogy vagy van, vagy nincs. Ha nekem van, és az a kérdés, hogy van-e tere a tehetségemnek, akkor azt kell mondanom, hogy igen. De ez nem rajtam múlik, hanem a körülményeken, és egy olyan emberen, aki mindig, mindenütt segít nekem. Kerényi Imre, a főiskolai osztályfőnököm, természetesen nincs mindig mellettem, viszont igényességével, tartásával állandóan jelen van bennem, ha elgöngyölnek, határozatlanná lennék.”

Boszorkányság. „Ha egy nőben csak egy kicsi szuffla van, akkor már boszorkány. Ezzel, gondolom, minden férfi egyetért.”

Igen, kedves Róza.

Dlusztus Imre

Anna-napi búcsú

Forog a ringlispil, fazekasok, bődíszművesek, népművészek árulják majd portékájukat 26-án, vasárnap reggel 8 órától az algyői Búcsú téren. Délután 1-kor a kisbíró hirdeti ki a nap további programját: 2 órakor népi együttesek bemutatója kezdődik a boldogi, az ecsédi, az egyházaskozári (csángó), az algyői és a madocsai hagyományörző együttesek, valamint a Dél-Tisza Menti Áfész —SZOTE táncgyűjtés, a Délép Napsugár táncgyűjtés, a Szegeden vendégeskedő nizzai és ciprusi táncsoportok részvételével. Délután 4 órakor menettánc lesz az algyői foutean, odaitelik, közönségsvacatok alapján, a legjobb együttesnek járó díjat is. A búcsú 5-kor gálával zárul a művelődési ház szabadtéri színpadán.